

og det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel) sagde ogsaa, at han var en varm Ven af Kvindefagen, men mod Andragendet vilde han stemme. Jeg vil gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at hvis han virkelig var saa bange for, at det skulde gaa ud over Manden, saa vilde de stærkede Straffebestemmelser ligesaa godt ramme de Koner, som mishandle deres Mænd, som de ville ramme de Mænd, der mishandle deres Koner. Der er ingen Tvivl om, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds ikke har Ret i sin noget — jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det — spidsfindige eller skarpsindige Fortolkning af Straffeloven, naar han mener, at Ordet „han“ ikke skulde ligesaa godt have Hensyn til Konen som til Manden i dette Tilfælde; der er ingen Tvivl om, at det er Meningen med Straffelovens § 202. Dernæst siges der, at Kvinden ikke altid er sagesløs, at hun ofte har megen Skyld, og at man derfor skal være forsigtig med at sætte Straffebestemmelserne op. Ja, det er meget sandt, men det er slet ikke det, der her handles om. Spørgsmaalet er her: Kan man virke Noget med Hensyn til, at disse Forbrydelser, der bestaa i Mishandling, indskrænkes — og der lægger jeg Vægt paa det rent Moralske — om man sætter Straffene op? Og det er Meningen med Andragendets Henviisning til Ministeren, at han skulde tage dette Spørgsmaal under Overveielse. Jeg tror, at det vilde have Betydning. Jeg tror, at dersom Folk fik det Indtryk, at man vilde være haard og ubarmhjertig mod en Mand, der mishandlede sin Hustru, og at Domstolene vilde dømme ham haardt, vilde det være af stor Betydning, og derfor synes jeg virkelig, at vi her i Folkethinget bør bestrebe os for at virke derhen til. Der siges, at vi ikke skulle blande os i den Slags Sager. Jeg ser slet ingen Grund, hvorfor man ikke skulde gjøre det. Det er jo et Spørgsmaal, som er af meget større Betydning, end man i Virkeligheden gjør det til. De, der holde paa Egteskabet som en gavnlig Institution — og det bør vi jo Alle — bør være meget varsomme med, hvorledes de stille sig overfor alle Spørgsmaal om Egteskabets Stilling. Det ærede Medlem fra Næstved (Leth) sagde, at naar Lovgivningsmagten først blandede sig deri, saa var Blomsten tagen af Egteskabet. Det er vi Alle ganske enige i, men for at Blomsten skal bevares, maa vi naturligvis sørge for pleiende Forhold indenfor Egteskabet, og da tror jeg, at det, at man sikker Kvinden en virkelig Beskyttelse overfor den meget stærke Mishandling fra Mandens Side, vil have en meget stor Betydning. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og udtale, at jeg stemmer for Henviisningen.

Winther: Jeg havde ikke tænkt mig at tage Ordet i denne Sag, hvis jeg ikke tilfældigvis havde hørt nogle Udtalelser fra min ærede Ven for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel) og det ærede Medlem for Hølbæk Amts 3die Valgkreds (Lauher), som give mig Anledning til at tage Ordet. Der var desuden senere Talere, som mente, at den Omstændighed, at Andragendet netop var kommet fra den Side, hvorfra det er kommet, gjorde, at man ikke skulde tage saa meget Hensyn dertil. Det er disse Ytringer, jeg ikke vil have paahørt uden at gjøre Indsigelse derimod. Det forekommer mig, at netop en af de Allemper, hvorunder vort Samfund i denne Tid lider, er raa Mishandlinger og Bold mod forskellige Personer, ikke blot Bold paa Gader og Stræder, men ogsaa i Husene. Det forekommer mig derfor, at det er fuldstændig i sin Orden, at der fra Kvindefamfundets Side gjøres Forsøg paa, om der ikke kunde gjøres Noget mod de Mishandlinger, der finde Sted af Manden, som dog i Almindelighed er fysisk stærkere end Konen, og at man, selv om Kvinden skulde gaa i Forbøn for Manden, skulde have strengere Straffebestemmelser end dem, der hidtil ere gjorte gjældende. Jeg erkjender fuldt vel, at det er en mislig Sag at give sig til at tale om den Slags Ting langt hen i Mørkerne, fordi de ærede Medlemmer da allerede have hørt det Meste af, hvad de ville høre, og det, de nu faae at høre af mig, har jeg desuden iforveien hørt, at de ikke ønske at høre. Derfor kan jeg saa godt forstaa den høirøstede Samtale dernebe af det ærede Mindretals Medlemmer, for hvis Forslag jeg dog vil tillade mig at tale. Det forekommer mig, at jo større den Myndighed er, man har givet en Mand i hans Familie, desto større Forbringinger maa der fra Samfundets Side gjøres til ham, at han ikke misbruger sin Myndighed i Huset. Efter min Mening skulde man ikke indskrænke sig til personlige Straffe ligeoverfor den Slags Mennekter, som misbruge deres Stilling i Familielivet navnlig som Familiefædre, men man skulde ligefrem berøve dem den Ret, de have over Formuen. Hvor ofte ser man ikke netop, at Drukkenheden er en af de Grunde, som føre til saadanne Mishandlinger i Husene, men paa den anden Side spørger jeg: naar en Mand i den Grad misbruger sin Stilling, at han kan mishandle sin Kone endogsaa i et Tilfælde, hvor hun er frugtbar, hvad man ogsaa har set med Garme offentliggjort i Bladene, var det da ikke at vente, at en saadan Person vil misbruge sin Stilling i en anden Henseende, nemlig ved aldeles ikke at tage Hensyn til Familiens Underhold? Det er mange Gange hørdet, at et saadant Forhold opstaar deraf, at Manden henholder sig til andre